

СЛИСОК ИСПОЛЬЗОВАННОЙ ЛИТЕРАТУРЫ

1. Башляр Г. Поэтика пространства / Г. Башляр // Избранное: Поэтика пространства ; [пер. с франц.] – М. : Российская политическая энциклопедия, 2004. – С. 5–212.
2. Волинский А. Литературные заметки / А. Волинский // Северный вестник. Февраль. – 1895. – С. 280–293.
3. Волинский А. Критические очерки / А. Волинский. – СПб. : Труд, 1900. – 480 с.
4. Дюваль У. Утраченные иллюзии : интеллектуал во Франции / У. Дюваль // Республика словесности. Франция в мировой интеллектуальной культуре. – М. : НЛО, 2005. – С. 337–349.
5. Менцель Б. Перемены в русской литературной критике. Взгляд через немецкий телескоп / Б. Менцель // Неприкосновенный запас. – № 4 (30). – 2003. – С. 145–153.
6. Мережковский Д. Акрополь / Д. Мережковский // Избранные литературно-критические статьи. – М. : Книжная палата, 1991. – 352 с.
7. Ямпольский М. О близком / М. Ямпольский. – М. : НЛО, 2001. – 238 с.

Стаття надійшла до редакції 01.10.2014

Н.Раковська, викладач

ОНУ ім. І. І. Мечникова, Одеса

ИНТЕЛЕКТУАЛЬНО-КРИТИЧНА МОДЕЛЬ АК. ВОЛИНСЬКОГО

У статті розглядається система ціннісних орієнтирів Ак. Волинського. Робиться акцент на ряді парадоксальних суджень критика, зумовлених суперечністю його світобачення та незавершеністю критичної системи в цілому.

Ключові слова: *інтелектуал, критична рефлексія, кризисна свідомість.*

THE SYSTEM OF THE VALUED REFERENCE-POINTS OF AK. VOLINSKY

In the article the system of the valued reference-points of Ak. Volinsky is examined. The spiritual evolution of world seeing is traced. An accent is put on the row of the paradoxical judgements of critic.

Keywords: *intellectual person, critical reflection, crisis consciousness.*

УДК 811.161.2'367.332

Г. Морараш, асистент

ПВНЗ «Буковинський університет», Чернівці

КАТЕГОРІЯ ЕМОЦІЙНОСТІ В КОНТЕКСТІ ТВОРІВ ЄВГЕНІЯ ЯРОШИНСЬКОЇ

У статті досліджується проблема емоційності мови художньої літератури, а зокрема засобів та способів вираження категорії емоційності в ідіостилі Є.Ярошинської. На основі комплексного аналізу особливостей мовостилю буковинської письменниці, з

© Г. Морараш, 2014

урахуванням теоретичних праць відомих вітчизняних та зарубіжних мовознавців вибудовано науково-методологічну модель дослідження мови художніх творів Є.Ярошинської з точки зору суб'єктивних факторів у мові; простежено закономірності функціонування експресивно-емоційних виражальних засобів, що є характерними саме для мовотворчості письменниці.

Ключові слова: *емоційність, експресивність, ідіостиль, категорія, суб'єктивна оцінка, мовний стиль.*

Феномен емоційності, дослідження переваг чуттєвого начала над розумовим і вольовим детермінує лінгвістичні студії багатьох вітчизняних і зарубіжних учених (Ф. Бацевича, О. Вольф, Н. Гуйванок, С. Єрмоленко, А.Загнітка, І. Чердиченка, В. Шинкарука та ін.).

У мовознавчому дискурсі емоційність розглядають у контексті категорій експресивності, оцінки, суб'єктивної модальності. Її вербалізують різні синтаксичні конструкції, а передусім лексеми, що найбільш релевантно відображають емоційну шкалу – позитивну чи негативну: з одного боку, радість, захоплення, схвалення, з іншого – осуд, зневага, презирство. На думку С. Т. Шабаг-Савки, лексичний рівень мови слугує фундаментом творення емоційного дискурсу – ситуативно вмотивованої мовленнєвої одиниці, спрямованої на вираження інтенцій мовця, що пов'язані з емоційно-почуттєвим станом основного суб'єкта комунікації, його позитивним чи негативним реагуванням на побачене, почуте, висловлене [10: 208].

Розглядаючи емоційність у ракурсі категорії експресивності, звернемося до лінгвістичної концепції Ш. Баллі, в якій чітко простежується теза про те, що афективний фактор виступає обов'язковим компонентом будь-якого висловлення і виконує два завдання: вираження суб'єктивного світу мовця (його думок, почуттів, настрою та ін.) та використання відповідних мовних засобів для певного впливу на інших учасників комунікації [1: 20]. Згідно з поглядами мовознавця, якщо навіть у самій структурі висловлення відсутні будь-які елементи, що є показниками експресії, вона все одно виражається у ньому, оскільки виникає у зв'язку з якоюсь ситуацією і в цій ситуації висловлення емоційно забарвлюється вже самими почуттями мовця [1: 20].

Комунікативна функція людського мовлення в багатьох випадках вимагає не тільки нейтрального називання певної реалії, але й її оцінки, яка виникає у зв'язку з виявленням почуттів, настроїв або душевних переживань. Оцінність мови виявляється в її емотивності та експресивності. Якщо експресивність розглядати як засіб виразності, посилення впливової сили висловлюваного, підкреслення якихось особливостей самої реалії, а емотивність – як засіб виявлення почуттів мовця, його оцінного ставлення до реалії, в лексичній системі сучасної української мови вичленовуються стилістично відмічені шари експресивної й емоційної лексики [3: 103 - 124].

Актуальність нашого дослідження полягає у необхідності вивчення проблеми реалізації емотивної функції мови, у глибинному вивченні експресивно-емоційних виражальних засобів мови в одній із найважливіших сфер її функціонування – у художньому стилі, зокрема – в ідіолекті Є.Ярошинської.

Мета роботи – визначити особливості функціонування емоційних лексем в художньому мовленні Є.Ярошинської, української письменниці, яка «належить до письменни-

ків, що відіграли помітну роль у розвитку прогресивної української культури на Буковині кінця XIX – початку XX століття. Вона була здібним прозаїком, невтомним збирачем і популяризатором народної творчості, народним вчителем, активним громадським діячем, її кращі оповідання, нариси, новели, в яких зображено життя трудової людини, перейняті глибоким і щирим гуманізмом» [7: 3].

Складність дослідження емоційності – в її багатаспектності. Ця семантична категорія поки що досконало не вивчена, незважаючи на частотність її вияву в мові та увагу до неї з боку лінгвістів і логіків. Сучасна лінгвістика виходить із того, що мова слугує не лише для обміну думками, але й для вираження емоцій автора та впливу на емоційну сферу читача (В.В.Виноградов, Г. В. Колшанський, А. А. Леонт'єв, А. А. Уфимцева, Д.М.Шмельов та ін.). Вплив автора мовлення може реалізуватися або як безпосереднє спонукання до дії, або як прихований вплив для формування певного розумового настрою отримувача інформації. Але в кожному конкретному випадку вплив на адресата відбувається через активізацію різних елементів психологічного механізму сприймання повідомлення адресатом [6]. У комунікації мовець не тільки передає «предметні повідомлення про дійсність, реалізує конкретні пропозиційні смисли, але й намагається показати індивідуальне, емоційно-чуттєве сприйняття довкілля, вплинути на почуття та волю співрозмовника» [10: 203].

Основний аспект лінгвістичної інтерпретації емоцій – це їхня реалізація у мовленні, що особливо яскраво проявляється у так званій емоційно-оцінній лексиці. Автори першого українського словника лінгвістичних термінів Є. В. Кротевич і Н. С. Родзевич таку групу лексики визначають як емоційну і у дефініції вказують, що це «слова, які слугують засобом вираження почуттів та настроїв людини» [8: 58]. У складі цієї лексики виділено такі групи:

1) слова, що безпосередньо означають почуття: *любов, ненависть, радість, жах, покора* тощо;

2) слова, у значенні яких подано оцінку явища, предмета: *хороший, поганий, жахливий, чудовий* тощо;

3) слова, у яких емоційне ставлення до предмета або явища виражається граматичними способами, особливими суфіксами та префіксами: *кошенятко, вітрога, бабуся, малесенький* тощо [9: 58].

Як зазначає В.Д.Шинкарук, «у мовній картині світу віддзеркалений емоційний світ людини, що реалізується в розмаїтті арсеналів мовних засобів, покликаних позначати й виражати емоції. Є два шляхи вираження емоцій у мові: 1) вони відображаються в мові як емоційний супровід, емоційне забарвлення, що виникає в результаті проникнення в мовлення емоційного стану мовця у вигляді його емоційних оцінок; 2) емоції віддзеркалюються мовними знаками як об'єктивно існуюча реальність, подібна до будь-якої іншої конкретно спостережуваної реальності» [11: 31].

Важливого значення у розумінні емоційно-оцінної лексики в українському мовознавстві набула монографія А. А. Бурячка «Українське усне літературне мовлення», де автор обґрунтовує співвідношення емоційної та оцінної лексики. Лексику, яка виражає тільки оцінку, науковець називає оцінною, а ту, яка, крім оцінки містить ще й емоцію, називає емоційною, до того ж стверджує, що емоційною не може вважатися лексика, яка не містить оцінки [2: 17]. Нам імпонує такий погляд на проблему емоційності у мові, а

також більш вдалим видається термін емоційно-оцінна лексика, оскільки термін емоційна лексика не передає двоплановість вираженого значення – емотивного й оцінного.

Отже, емоційна лексика – це лексика характеризувальна й оцінна; в емоційно забарвленій лексичі, крім елементів характеристики й оцінки, є елементи відбиття почуттів мовця – його симпатії, ласкавої прихильності, зворушеності, захоплення або, навпаки, незадоволення, обурення, відрази. При цьому, звичайно, емоційність можна розглядати як частковий вияв експресивності, оскільки емоційна лексика завжди є експресивною, тоді як експресивні лексичні засоби не обов'язково повинні бути емоційними.

У мові творів Євгенії Ярошинської фіксуємо чимало емоційно забарвлених слів. Найбільш продуктивними є слова, які позначають певні почуття і містять емоційний елемент уже в основному значенні. Для мовостилі письменниці характерними є вживання лексем на позначення абстрактних понять (**щастя, радість, любов** тощо): *Кость дивився з утіхою на її радість; він чув себе гордим, що був у силі зробити своїй милій таку приємність; він раював, сидючи при ній, слухаючи її слів, повних любові* (12: 273); *Темнота не дала ему бачити зворушене лице дівчини. На тім лиці пробивалася радість, щастя, змішане з невпевністю* (12: 154).

Гармонійним, логічним прийомом є введення у контекст поряд з такими словами лексеми **надія**, яка наче стає підґрунтям для сприйняття читачем значень подальших подій у житті персонажа: *Якась надія, якась тремтяче ожиданє пробивалось в її очах; їй здавалось, що ось туй-туй прийде до неї щастє, загостить радість* (12: 330).

Виразальної сили набувають подібні емоційні слова в афористичних виразах. Так, розмірковуючи над місіонерською роллю священика, Є.Ярошинська вводить антонімічні пари емоційних іменників з абстрактним значенням: *Священик повинен бути батьком своїх парафіян, повинен бути їх дорадником, лікарем, повинен ділити з ними радість і сум, щастє і горе, а тоді був би він правдивим священиком, сповняв би по правді свій чин* (12: 230). У повчальному монолозі старого досвідченого лікаря, який розраджує зневірену жінку, письменниця постуговується широким арсеналом вираження емоційності (словами, що містять емоційний компонент у своєму значенні, зменшувально-пестливими формами, переносним значенням): *Може бути, але не робіть собі нічо з того, дитинко. Се перейде, кожда любов минає, найборше така побічна. Не думайте довго над тим, а віддавайтеся свому правдивому щастю. Се має жінка перед мужчиною – оцщасливлюючу любов до своїх дітей. Ми вибороли собі багато привілеїв, навіть таких, що не належаться нам. Ми вміємо найти собі потіху, забаву, але чиста радість, взнесла (вища) потіха, вірада, яку мати находить в своїх дітях, сесе заказано нам. Се рай, котрого поріг не переступить наша нога. Тому я кажу, що жінка, котра має щастє повідати дитину, не згубила ще всего* (12: 128).

Засобами антонімічного протиставлення емоційних слів змальовує Є.Ярошинська емоційні душевні переживання свої героїв: *Не відганяйте мене від себе! Я так люблю вас, а ви смістєся з мене! – і на його (Костевім) гарнім лиці пробилась тяжка безнадійність* (12: 256).

В ідіостилі Є.Ярошинської у межах емоційної лексики можемо виділити слова на позначення характеристик, рис вдачі персонажів творів письменниці, напр.: *До поштового віконця підійшла старенька бабуся, не жебрачка, та бідному так-таки видко по ній* (12: 114).

Зрідка письменниця підсилює стилістичну роль емоційно-характеризувального слова способом повторення його окремим питальним номінативним реченням: *Він дивився на те місце, де Луця зникла; вона, **бідна**, й не рятувалась, лише розпучливий крик добувся тоді з її грудей, як він її тручав у воду. Тепер все стало тихо, а **убійник** обтирав спітніле чоло. **Убійник?*** (12: 78).

Серед емоційних слів окремо виділяємо лексеми, які виражають якісну оцінку предметів, явищ дійсності, осіб та стану й почуттів людини. Звісно ж, що ця група лексики широко представлена емоційними прикметниками, увиразнюють ознаки предметів, явищ, понять, які стають більш чіткими і дохідливими для мовця: *Луцю, моя **єдина** Луцю, я боявся, що ти нині не дотримаєш слова, бо погода така **погана** – зачинає пада-ти дощ. Але ти прийшла...* (12: 81).

Особливої виразності набувають емоційні прикметники у ролі іменної частини складеного присудка. У такій позиції вони актуалізують основне експресивно-емотивне навантаження змісту висловленого, пор.: *Прошу тебе, Луцю, не роби жодних сцен! Можеш мені вірити, що ся історія й для мене дуже **неприємна**, але, на **жаль**, я не можу сего змінити* (12: 83). У цьому випадку емотивність підсилюється введенням емоційного вставного компонента *на жаль*.

Виразальна сила емоційних прикметників підсилюється редуплікацією у формі найвищого ступеня порівняння: *З такими думками відійшов Миколаївський від ставу і справився до дому своєї нареченої, щоби з нею попрощатись, а потім від їхати, лиш далеко-далеко від сего **проклятого** міста з его ще **проклятішим** ставом...* (12: 78). Причому у наведеному прикладі з твору «Золоте серце» Є. Ярошинської фіксуємо індивідуально-авторське ступенювання прикметника проклятий, який не творить ступенів порівняння.

На протилежному полюсі лексики літературної мови перебувають слова, які належать до її стилістично знижених категорій. Це – вульгаризми, що в літературній мові вживаються порівняно обмежено й лише з певною стилістичною метою: для якісної характеристики особи, явища, для вираження негативного ставлення до них тощо. Це лайливі слова, за допомогою яких виражається почуття ненависті, презирства, зневаги. (Хоча можемо зазначити, що таке явище є рідковживаним у мовостилі Є. Ярошинської): *От якась **публіка**, ще й **гонорусся!*** (12: 312). Письменниця підсилює значення зневаги емоційним дієсловом *гонорусься*, яке надає відтінку іронічного ставлення до персонажа. Для ідіостилю Є. Ярошинської характерним є більш м'яке вираження негативних зображуваних реалій, пор.: *Що ті жарти зайшли задалеко, **злостило** їй, бо вона (Софія) не хотіла стати **посміховиськом** цілої околиці, не хотіла слухати докорів родини, але **жадувати, стидатись** – се їй і в голову не приходило* (12: 312).

Характерною особливістю мови творів письменниці є вживання зменшувально-пестливих слів. В українському мовознавстві переважає думка, згідно з якою емоційно-оцінне значення реалізують так звані суфікси суб'єктивної оцінки. У «Словнику лінгвістичних термінів» Д.І. Ганича та І. С. Олійника подається термін «категорія суб'єктивної оцінки», під якою розуміють «семантико-граматичну категорію, яка виражає суб'єктивну оцінку предмета, ознаки чи ознаки дії і вносить в основне лексичне значення слова додаткові емоційно-експресивні відтінки: значення пестливості, здрібнілості, прихильності, ніжності або негативної оцінки: зневажливості і згрубілості чи фамільярності» [4: 103].

Українська письменниця Є. Ярошинська активно використовує у лінгвістичному

просторі своїх творів слова із суфіксами суб'єктивної оцінки, послуговується прийомом персоніфікації, уводячи в структуру слова зменшувально-пестливі лексеми (*тоненький голосочок*), а також підсилює емотивність висловлення, вводячи в контекст оцінний іменник з суфіском згрублості (*хлопчище*) поряд з оцінко-характеризувальним прикметником із негативним значенням (*дурний*), пор.: – *Ага, – відозвався нараз тоненький голосочок, – ось де він, той дурний хлопчище, що задає нам так багато жалю. Дивись, королево, він сидить он там!*. (12: 108). Увіразнює емоційно-оцінне значення висловленого використання емоційного слова з абстрактним значенням *жаль*.

Досить часто такі слова вживаються письменницею у формі звертань, що відтворює різні почуття (любов, повагу, прихильне ставлення) персонажів її творів до тих, до кого звернене мовлення, пор.: *Луцю, серденько, чому не говориш? Що тобі, ти бліда мов смерть, і твої руки трясуться?* (12: 82); *Ах, матусю, а ви такі добрі і ходите зі мною, щоби я не нудився; я вас так дуже, дуже люблю* (12: 129); *Ей, отченьку, я, бігме, не туманю, я кажу лиш вірну правду; – цокотіла циганка, дивлячись йому в очі. – Чи я тому винна, що панночки паде таке добро?* (12: 122); *О, я певно по вас приїду, лиш аби ви на мене чекали, моя золотенька панночко* (12: 312). Особливої виразності набувають такі звертання у реченнях з синонімічним рядом емоційно-оцінних дієслів: *То ж щить, моє серденько, не клени, не рвись, не тріпочись так дуже, нічо тобі не допоможе, мушиш боліти!* (12: 98).

Зменшено-пестливі слова у поєднанні з так званими «дитячими» словами (словами дитячого мовлення) є засобом зображення дитячих почуттів до батька, напр.: – *Тата, тата!* – *закричала дитина, витягаючи до нього маленькі рученята* (12: 301).

Слова з емоційно-оцінними суфіксами можуть вживатися письменницею і у негативно-зневажливому значенні, напр.: *Відколи пішов той дячисько, ходить (Софія) мов тіло без душі, навіть не обзивається до нікого* (12: 315).

Впливова сила художнього слова С.Ярошинської, що часто прагне до неповторності, ґрунтується також і на його образності та переносності. Саме меті небуденного, нетрафаретного висловлення думки підпорядкований аспект формування образних засобів на основі розширення змістового обсягу слова за рахунок виникнення в нього переносно-образних значень і підсилення експресивних властивостей, тобто метафоризація слова.

Стилістичні властивості образно-переносного використання слова стають можливими в зв'язку з тим, що ці засоби художньої впливовості базуються на основі прямого, звичного значення слова і сприймаються в контексті через зіставлення «двох змістових планів – конкретного, старого, звичного і нового, переносно-фігурального, що виступає як засіб художньої зображальності» [5: 125].

Мовотворчість С.Ярошинської надзвичайно насичена словами з переносним значенням. Іноді авторка будує цілі періоди засобами перенесення. Так, при пейзажному описі письменниця поєднує прийом метафоризації з різними групами емоційно-оцінних слів: *Покірно окружили повіз ті маленькі постаті, і аж тепер побачив Йосиф, що се були цвіти з чудовими головками. З-під синього віночка дивилася невинно незабудка, коло неї стояв блават, в червоному плащі красувався мак, здоймивши гордо голову, дивилася лелія, за ню ховався скромний фіалок, злостиво обернулася зелена кропива, а пахучий боз зиркав своїми ясними очима* (12: 109). Таким самим прийомом послуговується письменниця у разі самохарактеристики рослин – головних персонажів казки «Цвіти»: – *Видиш, до чого ми тут на землі жисємо, – говорили цвіти тоненькими голосочками, – Ми*

товаришимо людям в **радості і смутку**; ми робимо їм **житє гарним та милим**; ми стаємо їм **пожиточними**, де лиш можемо; ми приносимо їм **божий привіт з весною**; ми **віддзвонюємо весело**, як **приходить весна**; ми **сміючися діти літа**, а **восени**, як **вже все помре**, тоді **показуєш ще де-не-де одне з нас**, **щоби розвеселити сумного чоловіка**, **подати єму надію на красну цвітучу весну**. Чи ти бачиш тепер, до чого ми потрібні, чи пізнаєш, що, **ненавидячи нас**, **був дуреньким?** (12: 110). Як бачимо з поданих уривків, метафоризація тут відбувається на основі певних асоціацій і спрямовується на створення асоціативної символіки та асоціативної суміжності.

Діапазон мови творів Є.Ярошинської охоплює цілу гаму почуттів, вираженню яких сприяє використання письменницею емоційної лексики як негативного, так і позитивного характеру. Емоційність властива словам, що називають різні почуття – радість, гнів, горе, захоплення, огиду; виражають якісну оцінку предметів та явищ. Категорію емоційності в лінгвальному просторі Є.Ярошинської реалізують: а) слова, які використовують для передавання своїх почуттів, емоцій, настроїв, вираження ставлення до повідомлених фактів, для характеристики людини загалом або тільки з якогось боку; б) інтимно-товариські звертання; в) слова з суфіксами зменшеності, пестливості, згрубілості; г) підсилювальні і спонукальні частки; ґ) слова, що вживаються в оцінюванні ступеня вияву ознаки з боку мовця. Емоційна лексика слугує засобом точного передавання подій і вчинків, через які розкриваються ідейні позиції автора.

Отже, художній твір не може існувати без емоційної лексики. Вона є тією основою, на якій реалізується задумана «тканина» твору з усією її ідейно-тематичною та художньою складністю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Балли Ш. Общая лингвистика и вопросы французского языка / Ш. Балли. – М. : Изд-во иностр. лит., 1955. – 416 с.
2. Бурячок А. А. Оцінна лексика в українській літературній мові / А. А. Бурячок // Українське усне літературне мовлення. – К.: Наук. думка, 1967. – С. 75–93.
3. Галкина-Федорук Е. М. Об экспрессивности и эмоциональности в языке / Е. М. Галкина-Федорук // Сборник статей по языкознанию. – М., 1958. – С. 69 – 75.
4. Ганич Д. І. Словник лінгвістичних термінів / Д. І. Ганич, І. С. Олійник. – К.: Освіта, 1985. – 360 с.
5. Жайворонок В. В. Стилїстика преднувальних зв'язків / В. В. Жайворонок // Культура слова : [респ. міжвід. зб.] – 1976. – Вип. 11. – С. 80 – 85.
6. Ковалевська Т. Ю. Комунікативні аспекти нейролінгвістичного програмування / Т. Ю. Ковалевська. – Одеса : Астропринт, 2000. – 342 с .
7. Коржупова А. Перша українська письменниця та Буковині / Ярошинська Є. Вибрані твори. – К.: Державне видавництво художньої літератури, 1958. –С. 3 – 24
8. Кротевич Є. В. Словник лінгвістичних термінів / Є. В. Кротевич, Н. С. Родзевич. – К.: Вид-во АН УРСР, 1957. – 236 с.
9. Сучасна українська літературна мова. Стилїстика / [за заг. ред. І. К. Білодіда]. – К. : Наук. думка, 1973. – 588 с.
10. Шабат-Савка С. Іntenція мовця і прагматика емоційного дискурсу (на матеріалі прози Юрія Федьковича) / С.Шабат-Савка // Науковий вісник Чернівецького університе-

ту: [зб. наук. пр.]. – Чернівці: Рута, 2011. – Випуск 547 – 548: Слов'янська філологія. – С. 203 – 209.

11. Шинкарук В.Д. Особливості реченневих структур з емоційно-оцінними значеннями / В.Д.Шинкарук // *Studia Linguistica*. – Випуск 5/2011. – С. 29 – 37.

12. Ярошинська Є. Вибрані твори. – К.: Державне видавництво художньої літератури, 1958. – 426 с.

Стаття надійшла до редакції 10.10.2014

Морараш Г.В., асистент
ЧВУЗ «Буковинський університет», Черновці

КАТЕГОРИЯ ЭМОЦИОНАЛЬНОСТИ В КОНТЕКСТЕ ПРОИЗВЕДЕНИЙ ЕВГЕНИИ ЯРОШИНСКОЙ

В статье исследуется проблема эмоциональности языка художественной литературы, в частности средств и способов выражения категории эмоциональности в идиостиле Е.Ярошинской. На основе комплексного анализа особенностей индивидуального языкового стиля буковинской писательницы, с учетом теоретических трудов известных отечественных и зарубежных лингвистов выстроено научно- методологическую модель исследования языка художественных произведений Е.Ярошинской с точки зрения субъективных факторов в языке; прослежены закономерности функционирования экспрессивно-эмоциональных выразительных средств, которые являются характерными именно для языкового творчества писательницы.

Ключевые слова: эмоциональность, экспрессивность, идиостиль, категория, субъективная оценка, языковой стиль.

Morarash H.V., assistant
PHEI the «Bukovinian University», Chernivtsi

CATEGORY OF EMOTIONALITY IN CONTEXT OF WORKS OF YEVENIYA YAROSHINSKOY

The problem of emotionality of language of artistic literature is probed in the article, and in particular facilities and methods of expression of category of emotionality in the style of E. Yaroshinska.

Key words: emotionality, expressivity, individual style, category, subjective evaluation, language style.